

# Dossier over solidariteit met de Palestijnse vakbeweging

## Inhoud

Inleidend over ABVAKABO FNV en Palestina	2
<i>George de Roos (ABVAKABO)</i> , Verslag PSI-werkbezoek Palestina - Israël (uitreksels)	3
<i>Simone Korkus (Amnesty International)</i> , Moderne slavernij op de Westbank (uitreksels)	4
<i>Amira Hass (Haaretz)</i> , Overzicht verboden en restricties	6
Kaarten: De Gaza-Strook en de Muur op de Westelijke Jordanoever	8
<i>Dani Ben Simhon</i> , The Unmaking of the Histadrut (uitreksels)	10
<i>Lot van Baaren, Pieter van Niekerken en Wim Lankamp (ABVAKABO)</i> , Vakbonden roepen op tot effectieve boycot van Apartheids-Israël	12
<i>Mazin Qumsiyeh</i> , Desinvestering & boycot van Israel - een morele noodzaak	13

## **Inleidend over ABVAKABO FNV en Palestina**

Vanaf het ABVAKABO-congres van 1994 staat Palestina in het beleidsprogramma bij het onderdeel Internationale Solidariteit.

Uitvoering aan dit beleid wordt gegeven in – internationaal – PSI-verband naar de Palestijnse vakbondsfederatie PGFTU toe. Diverse projecten worden in dat kader uitgevoerd.

Meermalen zijn er ook aansluitend pogingen gedaan om tot betere verankering in de bond te komen. Met name in de zomer van 2000 toen Anan Qadri van de PGFTU de ABVAKABO bezocht en deelnam aan een themadag.

Er waren diverse plannen – vooral in de sectort gezondheidszorg – maar het kwam toch niet uit de verf door diverse omstandigheden; de tweede intifada speelde zeker ook een rol.

Een nieuwe aansporing vloeide voort uit het IVVV-wereld-congres in december 2004 te Japan. De slotresolutie m.b.t. “INTERNATIONAL TRADE UNION ACTION FOR PEACE AND THE ROLE OF THE UNITED NATIONS, 8-12-2004” meldde

- "... the building by the Israeli government of a separation wall which unfortunately intrudes substantially into Palestinian territory is a violation of international law according to the International Court of Justice and of the rights of Palestinians and can only make peace and mutual coexistence harder to achieve; therefore we call for the full application of all relevant UN Security Council resolutions and that of the International Court of Justice...."

- "... Congress further calls upon the Israeli government to end the occupation of the West Bank and Gaza without delay, and to remove settlements from these territories, recognising that their continued existence is a major barrier to resolving the conflict...."

De internationale vakbeweging wil dus dat internationaal recht wordt toegepast en dat Israel de bezetting zonder enig uitstel beëindigt. Verwezen wordt naar de uitspraak van het Internationaal Gerechtshof in juli 2004. Klare taal.

Het niet door Israel gehoor geven aan de uitspraak van het Internationaal Gerechtshof leidt precies een jaar later tot een oproep aan de internationale gemeenschap door bijna 200 Palestijnse organisaties inclusief de PGFTU. De oproep vraagt om schending van internationaal recht niet sanctieloos te laten passeren; dwing s.v.p. uitvoering af.

In februari 2005 bezocht een PSI-delegatie Palestina en Israel; George de Roos nam deel voor ABVAKABO en deed verslag.

In maart 2006 nam een kleine ABVAKABO-delegatie deel aan een vakbondcongres te Londen over Palestina. Ook hierover is verslag.

Op dit congres klonk duidelijk het ZuidAfrikaanse COSATU-signaal, In Palestina Israelische apartheid contaterend met de oproep daar wat aan te doen..

**Verslag PSI-werkbezoek Palestina - Israël**  
**13 - 17 februari 2005**  
(uitreksels)

De delegatie stond onder leiding van de General Secretary van PSI, Hans Engelberts en bestond verder uit collega's van zusterbonden uit Engeland, Chaad, Togo, Canada, Malta. Vanwege het feit dat Palestina een aandachtsgebied is in het internationale beleid van ABVAKABO FNV nam ook de beleidsadviseur internationale zaken deel aan de delegatie.

Op verzoek van het bestuur van PSI is deze delegatie naar Israël en Palestina gegaan. Vanwege de onveiligheid en allerlei organisatorische problemen is het niet eerder gelukt om het werkbezoek te laten plaatsvinden. Belangrijkste doel was kennisnemen van de vakbondssituatie in met name de Palestijnse gebieden en aansluitend een steentje bij te dragen aan het vredesproces door de dialoog tussen PGFTU (de Palestijnse vakbondsfederatie) en Histadrut (Israëlische vakcentrale) weer opgang te krijgen.

(...)



PGFTU voorzitter Sha'íd Sheed en General Secretary Gezondheidszorgbond, Anan Qadri

(...)

Onze Palestijnse collega's waren zeer verguld met de aanwezigheid van een AKF vertegenwoordiger. Het was immers al weer ruim vier jaar geleden dat Anan Qadri als vertegenwoordiger van de Gezondheidszorgbond van PGFTU een bezoek aan ons bracht, in een eerste poging een relatie te leggen met onze collega's in Palestina. Vanwege de Intifada was het echter niet mogelijk een vervolg te geven aan dit eerste contact. Invulling geven aan het solidariteitswerk in Palestina bleef die jaren dan ook beperkt tot de financiële ondersteuning van een groot scholingsproject voor onze Arabische zusterbonden in het Midden-Oosten. Wederzijds is de wens uitgesproken nu het tij lijkt te keren, wel te komen tot een duurzamere relatie. Een eerste projectvoorstel is in concept opgesteld en zal zich gaan richten op de versterking van de democratische structuren van de publieke sectorbonden in de West Bank. Het voorstel is momenteel in behandeling bij de scholingsafdeling van PSI. Het project zal gefinancierd worden uit ons Solidariteitsfonds. Of ook deskundigen van de bond bij uitvoering betrokken zullen worden, is nu nog niet helder.

George de Roos 23-2-05

## Moderne slavernij op de Westbank

Door Simone Korkus - Uit Wordt Vervolgd, juni 2007  
(uitreksels)

De Israëlische Muur heeft industrieparken op de Westbank (deze maand exact veertig jaar bezet) populair gemaakt onder Israëlische ondernemers. Reden: door de enorme werkloosheid zijn duizenden Palestijnen bereid voor een schijntje aan de slag te gaan. Ook als ze ziek zijn. Want de Israëlische arbeidsrechten gelden hier niet. Reportage over moderne slavernij op de Westbank.

**Tulkarem, Westbank** – Het is zes uur op een grijze ochtend in Tulkarem, een Palestijnse stad op de Westbank. Voor een ijzeren deur in de lange betonnen muur langs de Taybehstraat wachten honderden Palestijnse mannen in overalls, grote plastic boterhamzakken in de hand. Ze stampen met hun voeten en slaan de armen om hun lichaam terwijl hun adem in het licht van de schijnwerper kleine wolkjes maakt. Achter de ijzeren deur ligt het felbegeerde werk bij een van de zeven Israëlische bedrijven in het industriepark met de poëtische naam Nizzane Ha Sjaloom, ‘de kiem van de vrede’.

Nizzane Ha Sjaloom is een vreemd fenomeen. Het ligt tussen de Israëlische snelweg nummer 6 en Tulkarem aan de Palestijnse kant van de afscheidingsmuur, maar iedereen meent dat het Israëliisch is. De zevenhonderd Palestijnse werknemers en een handvol Israëlische opzichters produceren hier karton, plastic onderdelen en pesticiden.

‘Het is beter dan niets’, zucht M. (35) over zijn werk op de kartonfabriek. Hij wil liever niet dat zijn hele naam gepubliceerd wordt. Deze vader van vijf kinderen komt hier zes dagen per week, negen uur per dag, voor een uurloon van zo’n 11 sjekkel (2 euro), ruim 7 sjekkel onder het Israëlische minimumloon. Voor dit salaris werkt M. zich letterlijk uit de naad, want hij is een bevoorrecht mens. ‘Ik weet dat het geen optimale situatie is, maar ik heb tenminste werk. Mijn kinderen studeren en we hebben een dak boven ons hoofd.’

Maar M. is ook bang. Zal zijn baas hem ontslaan als hij loonsverhoging vraagt of te laat komt of ziek wordt? Laatkomers krijgen een week lang geen werk en geen salaris. Zieken worden ontslagen. En dus vraagt hij geen loonsverhoging en werkt hij als hij ziek is, of tijdens Id Al Adha, het islamitische offerfeest. Van vakantie heeft hij nog nooit gehoord.

(...)

De bouw van de afscheidingsmuur heeft joodse industrieparken op de Westbank zoals Nizzane Ha Sjaloom aantrekkelijker gemaakt voor Israëlische zakenmensen, meent Shahieje Jakoeb van het Palestijnse ministerie voor Werkgelegenheid. Door de chronische werkloosheid zijn er veel goedkope arbeidskrachten beschikbaar. Tienduizenden straatarme en vaak slecht opgeleide werklozen wagen hun kans bij joodse werkgevers. De concurrentie is zo groot dat werkgevers zich alles kunnen permitteren – Palestijnen werken onder welke voorwaarden dan ook; beter iets dan niets.

(...)

De Palestijnen werken in een juridisch niemandsland, weten experts te melden. ‘Het is een

## Cijfers

grote chaos', zegt advocaat Juval Livnat, specialist in arbeidszaken voor Palestijnse werknemers en adviseur van Kav La Oved, 'niemand weet precies hoe het juridisch zit. De industriegebieden liggen in militaire C-zones, die onder Israëlische jurisdictie vallen. Je zou dus verwachten dat hier Israëliisch arbeidsrecht geldt, maar de arbeidsrechter besloot dat een oude Jordaanse wet van toepassing is – en die geeft Palestijnse werknemers heel beperkte rechten op vakantie, arbeidstijd en veiligheid. Ze hebben wel recht op het Israëliisch minimumloon, maar de overheid slaagt er niet in dit naar behoren te controleren. Ik heb bij de overheid klachten gemeld over valse loonopgaven – de werkgever geeft dan bijvoorbeeld minder dagen op dan de werknemer eigenlijk heeft gewerkt – en gefingeerde loonstrookjes, maar daar wordt niets mee gedaan.'

Dan maar naar de rechter, lijkt de voor de hand liggende oplossing. Maar Palestijnen die dat willen, moeten in Israël vooraf een borgsom bij de rechter deponeren om te garanderen dat ze de proceskosten betalen – en die kan 5000 sjekkel (900 euro) bedragen.

En internationaal recht helpt deze werknemers ook al niet, meent de internationale arbeidsorganisatie van de Verenigde Naties (ILO), want er bestaat juridische onzekerheid over de vraag of Israël de internationale Arbeidsverdragen ook in de Bezette Gebieden moet toepassen.

Weer terug in Israël rest ons nog één belangrijk gesprek: met de Israëlische civiele administratie voor de Westbank. Het enige orgaan dat kan en moet weten hoe het werkelijk zit, omdat het volgens de staatsrichtlijnen verantwoordelijk is voor het welzijn van de Arabische bevolking op de Westbank. Maar Itzhak Levi, de ambtenaar voor Arbeidszaken, mag ook onze eenvoudige vragen (over het aantal Israëlische bedrijven en Palestijnse werknemers op de Westbank en zijn ervaringen ten aanzien van de arbeidsvoorwaarden) niet beantwoorden.

Perswoordvoerder Tzidki Maman belooft schriftelijk antwoord. Waar we half mei nog steeds op wachten.

*\*Op 17 april heeft Salwa Alinat tijdens een hoorzitting in Jeruzalem aan een commissie van de ILO (de arbeidsorganisatie van de VN) gerapporteerd over de situatie van Palestijnse werknemers. De commissie heeft aangekondigd in het komende ILO-rapport (dat naar alle VN-lidstaten gaat) melding te maken van de situatie op de Westbank.*

Door de bouw van de afscheidingsmuur en de Israëlische afsluitingspolitiek kunnen circa 150.000 Palestijnen die vroeger (wit of zwart) in Israël werkten, het land niet meer in. Tienduizenden boeren zijn door de muur van hun land gescheiden en werkloos. In de Palestijnse gebieden is nauwelijks werk.

De Palestijnse Autoriteit – eens de grootste werkgever voor de Palestijnen – is door de bevrozing van de Europese budgetgelden en de staking van de afdracht van douaneheffingen door Israël praktisch failliet.

Volgens het Palestijnse Centraal Bureau voor de Statistiek lag het werkloosheidscijfer in het vierde kwartaal van 2006 op 28,4 procent. 50 procent van de bevolking bestaat uit kinderen, en kostwinners moeten soms tien gezinsleden onderhouden.

Legaal werken er 18.000 Palestijnen bij Israëliërs op de Westbank. Niemand weet hoeveel Palestijnen er zwart werken.

## Overzicht verboden en restricties

Amira Hass (Haaretz)

Ondanks dat de Israëlische regering meerdere malen heeft beloofd de bewegingsvrijheid van Palestijnen te vergroten, zijn de volgende verboden en restricties nog altijd van kracht.

### *Permanente verboden*

- Het is voor Palestijnen uit de Gazastrook verboden op de Westelijke Jordaanoever te verblijven.
- Het is voor Palestijnen verboden Oost-Jeruzalem binnen te gaan.
- Het is voor Palestijnen uit de Westelijke Jordaanoever verboden Gaza binnen te gaan via de Erez grenspost.
- Palestijnen mogen de Jordaanvallei niet betreden.
- Het is voor Palestijnen verboden om dorpen, grond, steden en buurten die in de zogenoemde ‘gesloten zone’ liggen te betreden (dit is het gebied tussen de Muur en de Groene Lijn, circa 10% van de Westelijke Jordaanoever).
- Palestijnen die geen inwoner zijn van de dorpen Beit Furik en Beit Dajan (vlakbij Nablus) en Ramadin (ten zuiden van Hebron) mogen deze dorpen niet betreden.
- Het is verboden voor Palestijnen om gebied te betreden in en rond de nederzettingen (ook al bevindt hun land zich binnen de grenzen van de nederzetting).
- Palestijnen mogen Nablus niet per auto binnen gaan.
- Palestijnse bewoners van Jeruzalem mogen Zone A gebied op de Westelijke Jordaanoever niet betreden (Palestijnse steden).
- Bewoners van de Gazastrook mogen de Westelijke Jordaanoever niet via de Allenby brug binnengaan.
- Het is verboden voor Palestijnen om via de Israëlische luchthaven Ben Gurion te reizen.
- Kinderen onder de 16 jaar mogen Nablus alleen verlaten met een origineel geboortebewijs en onder ouderlijk toezicht.
- Palestijnen die een vergunning hebben om Israël binnen te gaan, mogen niet dezelfde doorgangen gebruiken als Israëli’s en buitenlandse toeristen.
- Bewoners van de Gazastrook mogen zich niet vestigen op de Westelijke Jordaanoever.
- Het is verboden voor bewoners van de Westelijke Jordaanoever om zich te vestigen in de Jordaanvallei, de dorpen in de ‘gesloten zone’ of de dorpen Beit Faruk en Beit Dajan.
- Palestijnen mogen handelswaar en goederen niet transporteren via de checkpoints die gelegen zijn binnen de Westelijke Jordaanoever.

### *Periodieke verboden*

- Bewoners van bepaalde delen van de Westelijke Jordaanoever mogen niet naar andere delen van de Jordaanoever reizen.
- Mensen in een bepaalde leeftijdscategorie – over het algemeen van 16 tot 30, 35 of 40 jaar – mogen de gebieden waar zij wonen niet verlaten (vaak Nablus en andere steden in het noorden van de Westelijke Jordaanoever).
- Het is niet altijd mogelijk voor auto’s om het Swahara-Abu Dis checkpoint te passeren (de scheiding tussen de noordelijke en de zuidelijke delen van de Westelijke Jordaanoever).

### *Vergunningensysteem*

- Een magnetische kaart (bedoeld om Israël binnen te gaan, maar gebruikt om de doorgang

- bij checkpoints binnen de Westelijke Jordaanoever te vergemakkelijken).
- Een werkvergunning voor Israël (de werknemer moet naar het kantoor van de civiele administratie gaan en daar een vergunning aanvragen).
- Een vergunning voor medische behandeling in Israël en Palestijnse ziekenhuizen in Oost-Jeruzalem (benodigde papieren hiervoor zijn een uitnodiging van het ziekenhuis, compleet medisch dossier en een bewijs dat de behandeling niet mogelijk is in de bezette gebieden)
- Een reisvergunning om de checkpoints in de Jordaanvallei te passeren.
- Een vergunning om goederen te transporteren.
- Een vergunning om land in de ‘gesloten zone’ te bewerken, hiervoor zijn benodigd een document van het land-registratie kantoor, eigendomsbewijs en bewijs van eerste graads verwantschap aan de geregistreerde landeigenaar.
- Vergunning om de ‘gesloten zone’ te betreden (voor familieleden, medische teams, arbeiders enz.). Diegene met een vergunning moeten de zone via dezelfde doorgang betreden en verlaten, ook al is deze doorgang ver weg gelegen of heeft het vroege sluitingstijden.
- Vergunning om van Gaza via Israël naar de Westelijke Jordaanoever te reizen.
- Een geboortebewijs voor kinderen onder de 16.
- Een permanente residentie kaart voor diegene die in een van de ‘gesloten zone’ enclaves leven.

### ***Checkpoints en barrières***

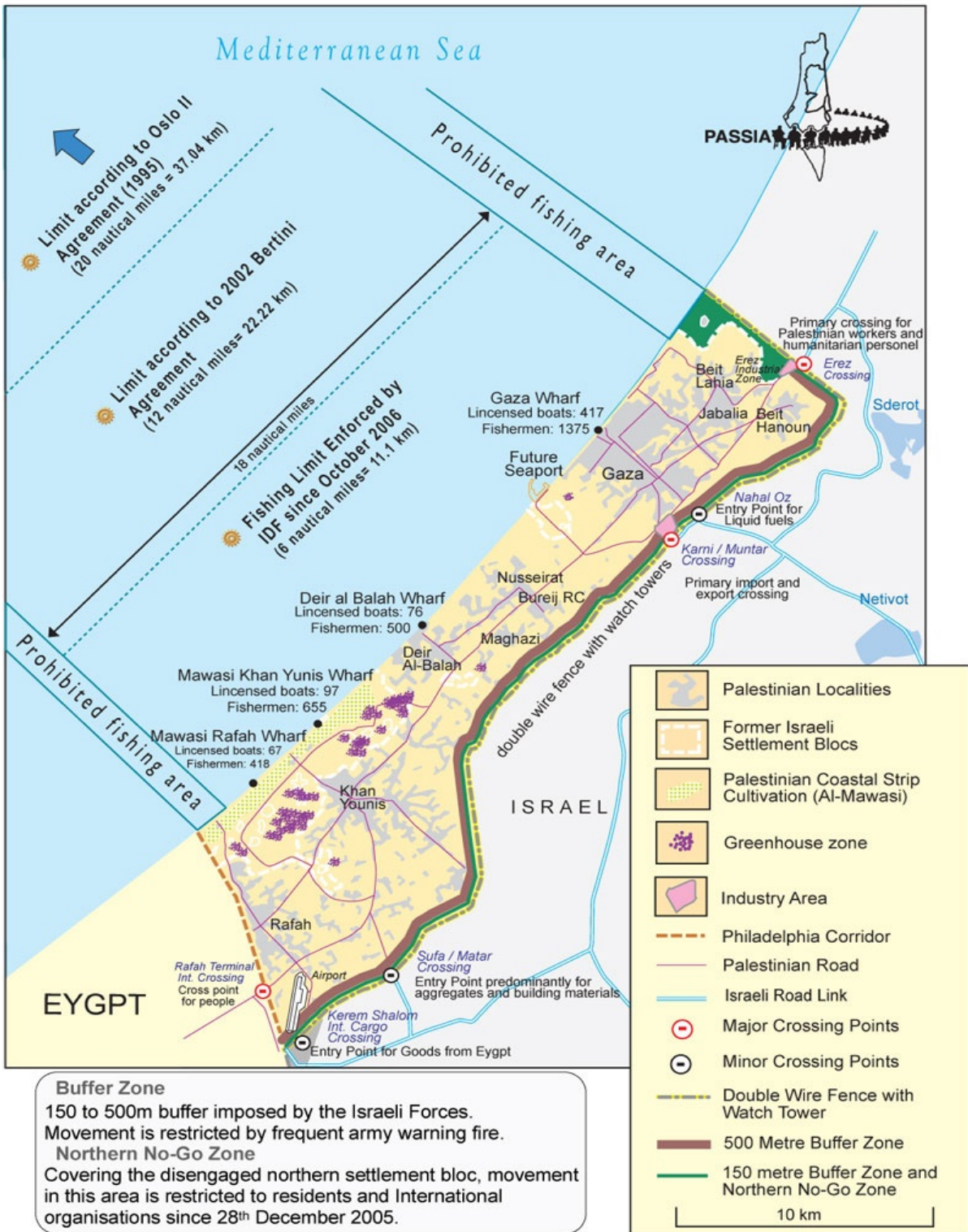
- Er waren 75 bemande checkpoints in de Westelijke Jordaanoever (d.d. 9 januari 2007).
- Gemiddeld zijn er per week 150 mobiele checkpoints (d.d september 2006).
- Er zijn 446 obstakels geplaatst tussen wegen en dorpen, inclusief betonnen blokken, zandophopingen, 88 ijzeren hekken en 74 km hek langs de hoofdwegen.
- Er zijn 83 ijzeren poorten in de Muur, die land van hun eigenaren scheiden. Slechts 25 van deze poorten gaan zo nu en dan open.

### ***Hoofdwegen die officieel of in de praktijk gesloten zijn voor Palestijnen***

- Route 90: de grote weg door de Jordaanvallei.
- Route 60: in het noorden, vanaf de Shavei Shomron militaire basis ten westen van Nablus richting het noorden.
- Route 585: langs de kolonisten nederzettingen Hermesh en Dotan.
- Route 557: ten westen van het knooppunt Taibeh-Tulkarm (op de Groen Lijn) naar Anabta, en van zuidoost Nablus (Hawara checkpoint) naar de nederzetting Elon Moreh.
- Route 505: van Zatarah (knooppunt Nablus) naar Ma'ale Efraim.
- Route 5: vanaf het knooppunt Barkan naar de Groene Lijn.
- Route 446: van het knooppunt Dir Balut naar Route 5.
- Route 445 en 463: rond de nederzettingen Talmon, Dolev, en Nahliel.
- Route 443: vanaf Maccabim-Reut naar Givat Ze'ev.
- De straten in de Oude Stad van Hebron.
- Route 60: vanaf de nederzetting Otniel naar het zuiden.
- Route 317: rondom de nederzettingen in het zuidelijke Hebron gebied.

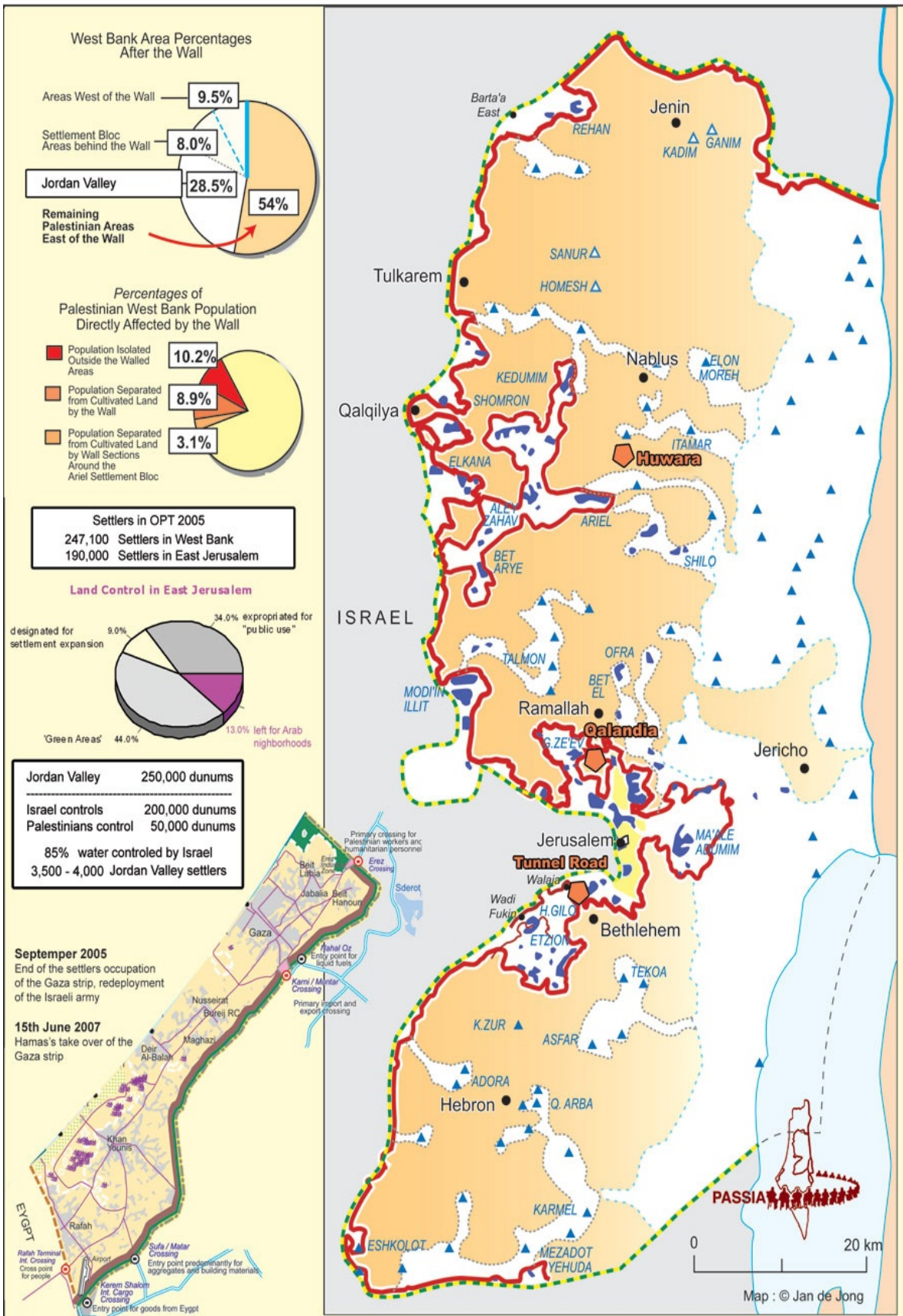
# Kaarten

## The Gaza Strip 2007





West Bank Wall - Map 2006



## **The Unmaking of the Histadrut** (uitreksels van *Challenge* nr. 88, november-december 2004)

Dani Ben Simhon

The Histadrut was founded in 1920 as "The General Federation of Jewish Labor," the avowed purpose of which was to "conquer labor" from the hands of Palestinian Arabs. It quickly became a major base in the political leadership of the "yishuv" (the pre-state Jewish settlement of the land). (...) The Histadrut refused to give full membership to Arab workers until 1959. The nationwide growth in construction and manufacturing created such a labor shortage that the organization finally admitted them.

The conquest of the West Bank and Gaza Strip in 1967 raised the question of how the Histadrut should relate to Palestinian workers. Economic control over the Territories quickly became a cornerstone of Israeli occupation. According to the conception of Defense Minister Moshe Dayan, the incorporation of Palestinian workers into the Israeli labor market would undermine the indigenous Palestinian economy, which was curtailed to foster dependence on Israel. The defense establishment thus killed two birds with one stone: it controlled economic activity in the Territories (until the late 1980's, they formed Israel's biggest export market after the US), and it supplied Israeli manufacturers, contractors and farmers with a cheap labor force. The Histadrut accepted this arrangement, lending its hand not only to the exploitation of the Palestinians, but also to its consequence: the erosion of the bargaining power of their Israeli counterparts.

(...)

The exploitation of Palestinian workers was institutionalized by a cabinet decision of October 1970. It provided that the military administration should supervise their employment. Their wages would be distributed by the Payments Department of the National Employment Service, which gave firms permits to hire them and received reports on the number of hours they worked. In this way, both the government and the Histadrut could be certain of getting their cuts.

The Histadrut and the Labor government were partners in this arrangement. The federation's concern was not to ensure equality of workers' rights, but rather equality in the cost of employing them. On the surface, it appeared that their wages and social benefits were subject to existing labor agreements. In the small print, however, the government added several limiting provisions. With regard to National Insurance, in particular, it permitted coverage in only three areas: work accidents, employer bankruptcy, and a grant on the birth of a child in an Israeli hospital (a rarity for Palestinians). Of the 11% that was taken from the wages of each Palestinian worker for National Insurance, only 1% was slated for these three areas. The rest went to a special "Equalization Fund," which was supposed to supply the population in the Territories with social and cultural services. In fact, this money was used by Israel to finance the Occupation. The workers paid the full National Insurance tax, but they did not benefit from most of the rights that this tax is supposed to cover: e.g., unemployment compensation, old-age pension, disability benefits, a monthly child allowance, and vocational training.

(...)

Israel's policy of closure, and its "capture" of the Palestinian economy, only increased after Oslo. The Paris Protocol of 1994, which defined the economic relationships between Israel and the Palestinian Authority (PA), perpetuated this dependence in all fields, including customs duties, infrastructures, imports and exports. The passage of commuting Palestinian workers was left to Israel's discretion, in accordance with its needs.

In March 1995, within the context of Oslo, the Histadrut made an agreement with the Palestinian unions, permitting it to collect membership dues of 1% as before – but this time half of that sum would go to those unions. (...) The Histadrut at last began to conduct seminars for union activists

and to pay lawyers defending Palestinian workers in Israeli labor courts. With the outbreak of the second Intifada, however, it cut all connection to the Palestinian unions.

## Decline

Toward the end of the 1970's, the Israeli economy was beset with difficulties. (...) Then came the war in Lebanon (1982), costing \$5 billion – and the government printed money. By 1984 the rate of annual inflation had settled into triple digits. The foreign debt had doubled to \$23 billion. Foreign reserves dropped below the \$3 billion red line. (...)

In 1985 a Stabilization Plan was passed, creating sudden disinflation and high interest rates. These had an adverse effect on Koor, the Histadrut industrial conglomerate, whose debt soon reached \$1.3 billion. In its union "hat," the Histadrut agreed to a wage freeze and the cancellation of subsidies on basic consumer items. (...) Tariffs were reduced, and Peres brokered a free-trade pact with the US. Clearly, Israel's industries would not be able to compete if worker output did not improve. Peres' answer was to dismantle, prune or privatize forty corporations belonging to the government and the Histadrut, including Koor. (...)

As a result of the Peres plan, the labor market changed beyond recognition: The employers got a series of releases from taxes and pay raises, plus freedom in determining wages and in the make-up of the work force. More and more workers were employed on a piece-work basis rather than according to the Histadrut's system of collective agreements. An increasing share of economic activity occurred outside any organized framework, on the basis of personal labor contracts. There was a vast increase in employment through personnel ("manpower") companies, bypassing collective labor agreements. In a study from the years 1995-1997, it was found that personnel companies supply at least 85,000 workers per month, or 5% of the wage earners in Israel, four times the norm for developed countries. (Last year the number rose to 150,000.) The Histadrut accepted this new reality without a peep. Indeed, it took part in the celebration by setting up its own personnel company.

(...)

In the last decade, the Histadrut has undergone far-reaching changes. From its status as an economic superpower – the biggest employer in the public sector, with a monopoly over labor relations – today it struggles for its life. (Its) failure to prevent the privatization of the pension funds, El Al Airlines, the ports and the banks has moved local labor councils to look out for their immediate interests while claiming part of the spoils from the sales. (...) The waning of the Histadrut gives wide freedom of action to capital and leaves workers an easy target of exploitation. On the other hand, the decline of an organization that once monopolized labor-employer relations opens a chance for other bodies to appear. For the first time the conditions have arisen for the growth of an alternative.

Broad sectors of workers have been left without a union framework, especially temporary workers, Arabs, migrants, and those in personnel companies. Taken together, these groups constitute the majority of the working class in Israel. In the vacuum left by the Histadrut, new bodies have arisen in the last decade: e.g., Kav la'Oved (the Workers' Hotline), Commitment, The Center for Aid to Foreign Workers, and WAC. Each seeks, in its own way, to defend and advance the rights of workers abandoned by the Histadrut. The Arab population in particular has a tradition of independent organizing, which was suspended in the 1950's when the Histadrut absorbed it. This sector can serve as the basis for a new union, accessible to all, not connected with the Zionist establishment. WAC's efforts re-open this possibility for all those workers who do not have a voice in the new Histadrut.

## Vakbonden roepen op tot effectieve boycot van Apartheids-Israël (5 april 2006)

**Op 11 maart organiseerde de uiterst actieve Britse Palestina Solidariteits Campagne te Londen een vakbondsconferentie over Palestina.**

De conferentie werd gesteund door zestien Britse vakbonden. Er namen zo'n 230 vakbondsactivisten aan deel waarbij drie FNV-ers (wij, van ABVAKABO). Zeer inspirerend was de voorzitter van de Zuid-Afrikaanse COSATU, Willy Madisha, naast de Palestijnse vakbondsfederatie PGFTU met voorzitter Shaher Sae'd en Nadia Hamdan van de vrouwenafdeling.

Madisha karakteriseerde in uiterst scherpe bewoordingen de Israëlische politiek als apartheidspolitiek na een vergelijking te hebben gemaakt van theorie en praktijk van het politiek zionisme met de politiek van Zuid-Afrika ten tijde van de apartheid. Beide systemen noemde hij producten van het kolonialisme en riep op Israël net zo te gaan "behandelen" als het destijdse apartheidsbewind, dus met boycotacties en sancties zoals terugtrekking van investeringen.



Madisha verwees naar eerdere, soortgelijke analyses en uitspraken gedaan door Desmond Tutu en Ronnie Kasrils.

Van de PGFTU kritiseerden Shaher Sae'd en Nadia Hamdan vooral het internationaal stilzwijgende gedogen van Israël's dagelijks schenden van Palestijnse rechten. Met andere sprekers hadden ze het over het door Israël negeren van het VN-besluit (zomer 2004) over de apartheidsmuur, over de doorgaande kolonisatie (nu plm. 450.000 kolonisten) en over de honderden checkpoints, die het dagelijks leven verlammen. Sae'd vroeg vooral ook aandacht en steun voor de toenemende grote armoede onder de Palestijnen en voor de grote werkloosheid; er is dringend werk nodig!

Hij onderstreepte ook dat de uitkomst van de Palestijnse verkiezingen internationaal moest worden gerespecteerd en wees er fijntjes op dat Hamas aan de macht was gekomen dankzij het Oslo-`vredes'-proces dat voor de Palestijnen alleen maar neerkwam op nog meer onderdrukking en verdrijving terwijl "de wereld" toekeek.

In workshops werd ervoor gepleit Palestina te bezoeken - als groep of individueel (go and see for yourself!) en daarover luid en duidelijk te rapporteren - en voor het werken aan twinnings, het aangaan van samenwerkingen en uitwisselingen in velerlei vorm.

Daarnaast uiteraard voor een wapenboycot van Israël, beëindiging van de wapenhandel die `gewoon' doorgaat, als onderdeel van meer boycot-activiteiten. En voor acties tegen Caterpillar, de fabrikant van de beruchte huizenverwoestende bulldozers. Verwezen werd, ook in de stands, naar bekende sites zoals [www.stophthewall.org](http://www.stophthewall.org) en [www.waronwant.org](http://www.waronwant.org).

Kortom een zeer inspirerende conferentie met een schreeuw om solidariteit. Dat de vakbeweging een belangrijke rol speelde bij het ten val brengen van de apartheid was een boodschap die goed werd gehoord! Zo'n soort conferentie in Nederland is iets om aan te gaan werken! Het "No peace without justice" werd nogmaals erg duidelijk.

Lot van Baaren  
Pieter van Niekerken  
Wim Lankamp

## Desinvestering & boycot van Israel - een morele noodzaak

Mazin Qumsiyeh

Desinvestering en boycot zijn geweldloze middelen beogen, die onrecht en oorlog aan de kaak te stellen, ter bevordering van rechtvaardigheid en vrede. Er worden vaak aspecten aan de orde gesteld omtrent het gebruik van dergelijke geweldloze tactieken. Daarbij gaat het dan om effectiviteit, moraal, negatieve effecten voor de bevolking die onder bezetting zucht, motieven en precieze formuleringen.

(...)

Sinds 1967 houdt Israel illegaal de Westelijke Jordaanoever en de Strook van Gaza bezet en heeft daar joodse nederzettingen gebouwd, die inmiddels onderdak bieden aan 430.000 joodse kolonisten op Palestijnse grond. Door zo te handelen zijn door Israel talloze VN-resoluties geschonden, evenals de Vierde Conventie van Genève.

Het netto resultaat van deze politiek en van deze procedures is geweest, dat bijna tweederde van de autochtone Palestijnen tot vluchteling of ontheemde personen is gemaakt en dat werkloosheid en armoede onder de achtergebleven Palestijnen rond de 70 procent bedraagt. Het geweld - zowel dat van degenen die onder bezetting leven, als het veel grootschaliger geweld van de bezetter - is een symptoom van dit onderliggende onrecht.

(...)

Zoals professor Joseph Levine ooit opmerkte: 'Sommige mensen beweren dat het unfair is om Israel tot doelwit te kiezen, terwijl zoveel andere regeringen hun burgers elementaire mensenrechten ontzeggen en weer andere ook grondgebied van een andere staat bezet houden. In werkelijkheid gaat het hier niet om een inconsistentie. Het is absurd te beweren dat wanneer men zijn energie richt op het bestrijden van wantoestanden op een bepaald terrein, men dat op alle terreinen moet doen. Dat zou een recept zijn voor verlamming en passiviteit.'

(...)

Bezetting en onderdrukking worden in stand gehouden door economische en niet-economische steun. Deze steun terugtrekken [desinvestering] is een praktische en geweldloze vorm van verzet en solidariteit en dient de belangen van beide volkeren in Israel/Palestina - een win-win-situatie waarbij de kern van het probleem wordt aangepakt. Het is ook een morele verplichting voor degenen, die naar vrede zoeken en die zich daarbij baseren op universele principes van gelijkheid, mensenrechten en gerechtigheid.

(...)

Desinvestering en boycot zijn middelen in de handen van de massa om gerechtigheid en mensenrechten - sleutels tot vrede - te bevorderen, ongeacht de eigen voorkeur voor een bepaalde politieke regeling van het conflict (één staat, twee staten, een federatie, regionale regelingen, enzovoort). De geschiedenis van de beëindiging van de oorlog in Vietnam en van de Apartheid in Zuid-Afrika toont aan, dat basisinitiatieven voor vrede, waarbij desinvestering en boycot als methode worden gebruikt, een alternatief kunnen vormen voor aanhoudend geweld en onrecht.

Mazin Qumsiyeh is verbonden aan de Yale Universiteit en mede-oprichter van de Palestine Right to Return Coalition. Uit: *Tikkun Magazine* (New York; spreekbuis van kritische joods-Amerikaanse zionisten) van mei 2005. Vertaling: Rudi Cornelissen. *Soemoed* jaargang 33.